Les mončònegues de l'almugatèn Fal·laç.

Les Combriaire.

Només de n'Epicur me'n cur, qui, al món, diu, «*Tot el que no és boca, és cul*».

Mentre em distrac esguardant cuixa, i fumant qifs i qats, em fulminen adesiara les ben espigolades, mal esporgades, profecies dels més infames heretges qui estudiàrem així mateix perquè més tard fóssim nomenats molt dignes escolanets.

Davant meu, les odalisques escriuen, en l'atmosfera

fumegosa, sures i versicles concupiscents amb les evolucions de llurs sedosos melics, i amb allò, aitant com adés turmentaren les d'en Turmeda, les turmes més durament no em turmenten.

Era l'home espill, per les arts de les encantadores donzelles un cop més ressuscitat.

En la foscor absoluta fregava amb dits tendríssims i lleugers, porucs, la pell molt suau d'allò que volia creure que fos una d'elles — donzella qui dormia, o era morta de poc, encara calda — i no volia pas creure, temorenc, que fos el ventre blanc d'una serp gegantina qui es revoltaria de sobte contra meu, i d'una mossada se'm cruspia mitja clepsa.

No podia saber del cert què era allò que acaronava amb tímids panxells, car no s'hi veia gens — la tenebra havia esdevingut total, i no gosava anar més lluny en més carícies, no fos cas que m'extradís, tot i que, si d'una faisó gairebé imperceptible, prou assolia qualques contorns de la figura, potser hauria pogut endevinar qui era si fa no fa qui tan finament ni sèdula no tocava.

I llavors, de casualitat, mos dits embasardits aplicaren un frec molt superficial a unes palpebres. I tantost les palpebres, astorades, es badaren, esclatant, la llum es restablí. Alhora sentia un pregon sospir que venia de la criatura qui havia oberts els ulls.

La criatura — veia ara perfectament, en la cambra immensament il·luminada — que era una verge joveneta i dolça qui, força afeccionadament, es masturbava i s'admirava a l'espill de bona mida que era jo — de bell nou miraculosament menat per la qui s'hi guaitava a la lluminosa vitalitat de la rutilant utilitat.

I em diguí, com digué adés, als pous dels períodes, la primaveral poetessa na K. K. al seu màgic poema “*Res no és re, ni tot és tot*”:

—Para compte, temptat ni fascinat pel perniciós exhibicionisme del seu estómac, ingenu vailet, amb un ull hipnòtic de verd llefiscós d’infecte melic, que tot allò que fita, malmet.

—Cru i profà, un eriçat esperit se’t retalla a la façana, fragment abjecte que inspira universal menyspreu.
—Insolent triomf de l’anus! Damnatge! Entre molt de lliri i tul, li llepaves l’ull del cul.

Tret que l’idil·li ja ha arrencat, ara va amunt; era suara mateix encar al replà de baix de tot, i au, ja és a l’esglaó inicial. Fugaç enamorament de mal·leable abast, tantost amb irritants pessigolles de dona moguda, com d’humiliant terratrèmol que esberla el mirall. És ara la polida rebel·lió de l’espantall masturbatori, com adés la saviesa no gens opaca del jòquer qui fàcilment es fa a les novelles normalitats.

Res no és ferm fins que fas la prova del llit, bo i oblidant d’empertostemps els empudegaments del fètid antany eclesiàstic.

—Atès que de res re no pot sortir-ne, els nostres déus han d’haver sortits del cony de llurs mares — són déus carrinclonament tot-creadors, per als quals re no és prou absurd — d’ací que per força hagin de crear retroactivament llurs pares i mares, o, a tots ops, si més no llurs mares — això si volien, vans i umfladots, concebre’s ells mateixos d’una manera molt irrisòriament “virginal”

Dorm, déu, amb ta mare, la verge.

La prova del llit et diu, al cap d'un mes, o dos, o tres (segons convingut), si et pots de debò acostumar a les olors i les pudors de l'altre, als roncs, als pets, a les diarrees, als malsons, malalties, nafres, blasmes... i sobretot als neguits i les angoixes...

Intrèpides proeses de l'amor compartida, única esperança a la qual us és possible arrapar encar. Seguíssiu solament les directrius del director lògic, ço és, la sindèresi, el senderi.

Amb l'ajust i l'ajut del senderi, àdhuc la pelleringa de l'escorxat Màrsies, en un filet de vent gelat, tornarà a l'antiga elasticitat. Car res no es desaprofita — dels jorns gloriosos canibalitzant tant com en siguis capaç — i a les angoixades nits gita'n bocins perquè s'hi empeltin, i sigui doncs una nit passable.

Els esdeveniments s'arrenguen indefinidament en esglaons o trams horitzontals que no duen sinó al no-esdeveniment. Cal no creure's que hom arriba mai enlloc sinó al no re.

Recordes?

El Summe Sacerdot s'ensuma que el monarca qui ungia s'esqueia d'ésser sense cap dubte un altre impostor. L'estranya lassitud del paisatge, s'omplia de sobte d'inquietud. O potser venia de tu el nerviosisme. Els calfreds i les tremolors que t'advenien semblaven haver posat el teu cos en dures maniobres d'ignominiosa preparació per al combat. La comèdia de les premonicions et feia fragant, tant de suor com d'hesitants començaments diarreics.

L'ombra de l'obelisc assenyalava l'indret més convenient per

a la fugida. Quan calgués, amb pas harmònic, com el del pacient cargol, llefiscós parties. Impàvid, no et vols mesclat en cap improvisada batalla d'inici de revolució.

Dalt l'obelisc, el colós, pare de la pàtria.

Tots els esperançats de sobreviure com sigui, l'esguardem per molt que no ens enlluerni son pare, el Sol, astre suprem.

L'esguardis per on l'esguardis, tant se val. El tes cigalot del colós encimbellat s'estén a pèrdua de visió, enllà de tot horitzó possible. Per a tots nosaltres, ínfims i acaules, el consol és immens.

Ja tornaríem si de cas quan ningú no hi romangués viu, o quan els qui ho fessin fossin del tot impotents, inermes i malalts.

Se'm perden d'altres indicis pels vertiginosos grataculs de la còclea. Als llunys les guerres, inacabables.

—*Hom lluita sense repòs*
Hom hi lleixa carn i os.

Mentrestant, el qui es distreu...

—Enyor dels bons temps lascius
On atrofiats per l'anorreament mutu
Hores jèiem inactius.

Enfonsats prou dubtàvem:
A la fi, qui? Qui s'aixeca?
Jo o tu...?

—Ningú.

—Ombra anèmica on sojorna ma carcassa
L’abraçada de la cobra orba de la nit
Grua per a fondre-se-m’hi, en dansa de mort.

—Extàtiques bessones, ombra i negror.
En robes invisibles en la foscor
Dansàvem la dansa del psítac i el xot.

—Seduïda pels raigs roents de l’altra,
Espill asclat on, sens treva, se’ls entravanquen.
Cascuna es ret a l’esguard que la reté.

—Cruïlla ara dels anorreaments
On, translúcides i evanescents,
Flàccides i feixugues ens aixoplugàrem.

—Pregona foscor i sens de prop lluents ulls roents.
Ni ombres d’ombres, som com dues cobres abraçades
Orbes en l’orba nit de la mort permanent.

Era l’antic capità ebri sotmès pels records d’unes fètides resclosides efemèrides que foren titllades, ara de tel·lúriques, adés de gratuïtes, pels irresponsables comentaristes a les irracionals publicacions on només s’hi remugaven bajanades, i s’hi rosegaven calúmnies dictades pel monçonegosos poders.

—Descoratjat, la fibra sòrdida se m’enfebreix — tota resposta esdevé demoníaca — llampecs glaçats m’asclen el moll de l’espinada — tot fitó se m’enterboleix — se’m perd en la inassolible llunyària, on de jove llambrescs llambrecs de sortiller semblaven albirar el cor de cada cosa — i ara sols mes urpes urpen, enrampades, el buit...

—Mai no t'aixecaràs del replà on raus, t'hi acabaràs de podrir, i serà l'escombriaire del temps qui t'haurà escombrat vers el munt creixent de l'oblit total — ballant claqué, l'escombriaire trepitjarà ta pusil·lànime pols, i cauràs de la colàrsega, trist penjoll paràsit dels clàssics — a l'etern oceà del no re.

—Tants d'anys carregat amb el mateix vici ultratjós de creure't, sense cap raó, quelcom. La teua grandíssima petulància!

—La meva greument simptomàtica presumpció! La vacuïtat del meu irracional narcisisme! La meva absurda fórmula de llavors: «*No em vull fer el savi, però...*» I llavors me'l feia, jo qui anc no sabia, ni he sabut, de debò re.

—I em creia tanmateix ja un clàssic tot just començar a guixar, i em veia imitat telepàticament pels guanyadors, i a la bestreta em xiulaven les orelles quan per la ràdio anaven a anunciar el darrer premi Nobel de literatura, i aleshores m'havia de dir, per a avui tant se val, encara soc jove, potser enguany és massa aviat; ara, l'any vinent, rai... Segur que em toca. Qualque dia a tothom li toca quelcom.

—I en acabat, què? Anys escolats irremissiblement, i tes enormes cròniques, què? Re. Ni a libel·lista dels esglaons darrers... Al darrer replà... Distret...

—Sempre al mateix replà del començament, entre els gargalls i els excrements, i tots els vells fulls emmerdissats horriblement.

—Sents els cops d'escombra de l'escombriaire foll qui, ballant claqué, se t'atansa per a, desmanegadament i amb negligència, fotre't d'una puta vegada daltabaix? Pou avall

de l'anonimat perpetu. Prou pots, quin descans! S'hi està tan confortablement! Estort, deslliurat, de tot pes! Biblioteca ablamada! Fogueres de festa.

—Tot llibre és líquid, i hom se'l bevia a glops; glops més llargs o curts, segons la densitat; densitat que podia ésser feixuguesa, i llavors més valia no fer-ne cap altre, de glop; o podia ésser concentració i riquesa d'idees, i llavors calia alentir encara més els saborós glopeig.

—De vell, t'ixen, pels teixits espellifats, també cap a la fi, els llums i les llums de la saviesa. Massa tard.

—Què en faríem ara que el cosmos, espellifat, amb nosaltres fineix?

Dalt, el cel s'espellifà de vell, i fou llavors on els estels esdevingueren visibles. Eren les embogidores pampallugues del darrer malson.

El capità qui s'injectava coca
Sagna i caga, i sa clepsa és moixa i lloca;
I es creia llavors al país d'en Nyoca
On tothom pren el que no li pertoca.

Tenaç cagava a la blanca banyera
El capità durant el toc de queda;
El bec del vit pres per la cremallera
L'aigua en tornava més bruna i freda.

En la llangor del lleure i les vacances
Femta i carnatge li bullen al crani;
Remotes li fugiren totes les galivances
I es diu per què ni déu no hi ha que el capi o sani.

Irrisòria absència la del seu sexe mort
Que el fa entrar en èxtasi perillós.
Exorbitant succés: De biaix i tort
De la soll s'alça i demana socors.

Fa cap un ordinari amb un paquet caduc;
Dins, una ficció arbitrària el fa
Espontàniament, de cap cadàver, cuc,
I ara tornarà a la cort mudat com un paixà.

Xerri de tàvecs li marquen els daus;
Es juga el destí en àrid xibiu;
Les timbes repulsives pren per palaus.
Molt patològic vici: El quest del per què és viu.

Responen les veus ecoiques de l'Enlloc:

—Ai, carallot. Ets, tret que no gaire — ni un bri — energia en procés de transformació.

Ets papallonet qui en eruga samaruga, i eruga qui en crisàlide... Papallonet en crisàlide... Papallonet i prou... I llavors ni això.

Per què voler existir altre que per a acomplir allò on t'impel·leix la voluntat? La voluntat de fer cap a un lloc o altre. I, per a fer-ho, qualsevol — episòdic — viarany que vulguis prendre s'hi val. Tot viarany no duent sinó enlloc, allò que compta és el viarany mateix — no pas l'indret on vas — car prou saps íntimament que no hi ha indret que valgui. Que la raó de viure rau a contemplar el paisatge i la situació durant cada instant, on, de més en més sovintejat, perquè ho vols, t'atures a fer-ho.

No hi ha fi. Tot comença i tot s'atura "in mèdia res": enmig

de la cosa. La coseta. La coseta de viure.

—No. Ets no gaire — ni un bri.

Essent no gaire, no vulguis mai gaire... No adquireixis sinó allò de què la natura s'escau de sobreeixir... Exigeix pertot l'exigu... Així, perdent, perds poc.

Cal sempre procrastinar... Lleixa-ho marinar... Sempre fins a l'endemà... Car potser no hi ha ni demà... *I hauries patit per no re*.

No val a patir.

No s'hi val a patir, car mentre ets viu ets quelcom!

La benaurança rau en ésser, saps?

Ésser el desconfit, el sotmès, el beta, el cuguç, el volpell, l'esclau, l'inferior... tot això tant se val. Car allò que de debò no compta és d'ésser, d'ésser quelcom — àdhuc d'ésser cap dogmàtic... o cretí o fanàtic... o tifa o bòfia, o psicòtic o invasor — ço és, les coses pitjor del món — àdhuc d'ésser re de tot això dolent prou val més que no pas de no ésser i prou.

Els invasors... De duana en duana, tot t'ho roben. Ai, pobrissona, t'han robat l'aixovar. Tot cap a llur butxaca.

Esperit de duaner, fotent el nas al cul dels altres. Bòfia repugnant, ja ho has dit, entre els pitjors... Els pitjors.

—*Excurs en forma d'epíleg*: Hauran tornats els enemics els nostres fills en enemics... L'enemic és el paràsit qui es vol sapròfit... O l'anorrees o t'anorrea.

Confessa't amb tu mateix, si goses. La dialèctica amb hom mateix, sense vicis de dèries ni biaixos ni censures de cap mena. No hi ha gaire re de més sa.

Entre el fum i la distracció amable de les odalisques que provoquen galivances de desigs sempre desencantats... o que desencanten...

Tu qui no passares mai de subaltern, i et vantes, cínic, de tornada, displicent, d'haver hagut un passat si fa no fot considerable, potser, qui sap, àdhuc heroic.

Totjorn amb l'ajut de les dades científiques (ço és, provades, i 'provables' a tot moment amb prou ciència i lleure i perícia), la dialèctica amb hom mateix...

Aquest és l'intacte recte invicte docte viaducte que mena a la coneixença del cert, a la incerta certitud de la veritat.

T'hi atenyen remembrances de les altres extincions.

Damunt les tombes dels infants — axiomes en ònix als cementiris — on es gronxen els oms, a les ales dels vents.

Dels canyissars d'enjondre, hi pugen angoixats mormols. Ningú altre no sembla pas fotre'n cap cas.

Univers merdós... Són efectivament les ignorades veus de les consciències allí ara arraïmades.

—De totes les fins del món, sempre ets el darrer a assabentar-se'n.

El darrer d'assabentar-te'n. Totes les fins del món passant-te

de llarg com meteorits catamargs (lluny d'osques) — aeròlits malèfics que tanmateix s'erren i manquen llur fitó

—Bo i sobrant obstacles i gaures, erigits a tort i a dret per genis del més greu emprenyament, quantes de vies a la vida!

(I cap no mena sinó enlloc. O, si voleu, sempre a la mateixa estació terminal de la mort.)

—Transportat en primera classe al tren que, passant per la bromera dels somnis, recorr vies com més anem més estretes, he descobert, a l'uix del punt més mínim i afòtic, la infinitud de l'àlgida eternal totalitària inaferrable amplària.

—Els meus clons al son són molt dialècticament acolorits.

Tret que en acabat, amb el desvetllament, esdevinguts molt menys sòlids, mena d'eidòlons qui es fonen — és com ara si havien caiguts tots de memòria, bo i volent travessar el riu de l'oblit que separa el somni del no-somni — i de bon parlers, ja, llavors, ai, ningú no pas gaire; pus tost el contrari. La por se't menja les paraules.

—El meu cos el donc al silenci.

Tot i que havia lleixat ben clar que, mort, donava mon cos al silenci, ja sabia, pecs humans de merda, que es pensaven, ignars, que m'havia equivocat i que no volia dir '*silence*', silenci, sinó '*science*', ciència — que donava doncs mon cos perquè els botxins mèdics s'hi lliuressin, bavosos.

És clar que, puix que en vida mon cos no el lleixaren mai en pau, volia que en la mort si més no se n'estiguessin. Interdit d'aguaitar-hi. Mes, tant viu com mort, d'haver existit és d'haver estat a mercè dels maleïts brètols brutals qui arreu

se’t fiquen.

Amb acarnissament de metge, prou els veig. Llegint mon cos com de jovenet llegesc, itifàl·lic, tot eret, texts impúdics.

—Us penseu que no els conec! Sovint, en fan nyoc, se n’atipen massa; enmig de l’operació fugen a fer de ventre.

A despit de les aparences, els pacients no som mesells — patim com els pètals bestialment arrencats pels idiotes enamorats.

En ple rabeig en el toll tot nou de sang vessada pel sacrifici del jorn esfullat, la nit s’escola en l’angoixa. On els pius del cos eren més tendres, ara, massa treballats, han esdevinguts balbs. I certs mots qualssevol, ara aïllats per l’ansietat del moment afòtic, esdevenen esclatants, enlluernadors, i t’omplen de por.

Crides, esglaiat, cada cop que algun d’aquells noms — de coses o de conceptes usuals — esdevenen de sobte tan cabdals que adquireixen dimensions monstruoses. I crides *vulnerabilitat!* O *inevitabilitat!* O *inviabilitat!* O *invisibilitat*, *identitat*, *impressionabilitat, continuïtat*...! Erosió a *perpetuïtat...!* Allunyament, astúcia, *impassibilitat...!*

Invulnerabilitat. S’havia cregut agraciat amb el do miraculós de la invulnerabilitat. Tot al seu voltant, havent just cessada la batalla, milers d’occits i de nafrats jeien part de terra.

I ell caminava entre els cossos, indemne. Sentia sanglots i glops de jugulars que es buidaven.

I allò el transportava al fosc atzucac on una petita orquestra de xipòtols assajava composicions de jazz. Unes parelles de lletges cavallots de cap a la seixantena hi ballaven arrapades. Hi havia les mateixes pudors, al camp de batalla i a l'atzucac fosc, de cadàvers a mig descompondre's i d'escombraries.

Pretén d'ésser un home amb molta de mònita. Tantost no percep que se li atansa cap perill, o sisvol únicament la sospita de cap perill, ell, muts i a la gàbia, i fa mutis per a perdre's, fosc, en la llunyària.

Enyor i enveja de l'insecte.

Com els insectes, tots naixem (és a dir, som llençats al món, com qui hi és cagat, o com a fastigós afegitó de femer infecte), tots devem néixer, com els insectes, amb les instruccions elementals inscrites (vull dir, impreses) a l'ànima (al cervell, on sigui).

N'hi ha que naixem al món per a occir, n'hi ha que ho fem per a ésser-hi occits. Els defensius i els agressius (els ofensius). Els menjamiques i els golafres.

L'astúcia és teva de fer-te passar per allò que no ets, segons ho demanin les circumstàncies. Car res no compta tant com l'habilitat conscient del sobreviure.

—De fet, no puc creure que ningú — ni la Mort — em vulgui mort. Per què voler-me mort? Mort hi faré tan mal paper! Viu, de comparsa, no faig pas nosa ni dono destret a ningú. Soc com volva de neu que ni es fon ni no es fon. Sura solament amb la brisaina, del tot sempre inconspícuament.

Trau-t'ho del cap, insecte. No s'hi val cap retorn enrere. Hauries de triar entre el no ésser, o al nou ésser d'un altre

malaurat humà.

Dolorosa recança per la perduda estètica de l'estasi. Extàtic contemplador estàtic, m'haig d'acontentar amb l'efímer ara mateix.

Els valsos dansats amb la brisa d'aquest cap d'hivern per les fulles romases als roures... La musica i el magí somiant...

I ara, rere les torretes amb les plantes part de dins la finestra... Una mena de preciós pugó groc qui 'avidreix', part de fora, al vidre on soc plantat, bo i albirant el paisatge mentre escolt un Mendelsohn melangiós a la ràdio.

Amb la lupa del costat, fitava com el pugó bellugava enèrgic ses dues molt llargues antenes, i com n'escatia i escaujava els voltants, i com decidia ara i adés anar ací i allà, caminant amb ses sis potes molt llambrescament... fins que, amb la seua libèrrima (*prou pot!*) voluntat, resolia d'envolar-se lluny, perquè els nostres camins mai pus no topessin.

—Pugó, què representes?

Com em passa a manguis, el teu esperit posseït per cap intrús espectral, la resurrecció del qual és contínua; l'occeixes mil cops, i mil cops més et posseeix amb voracitat, superfluïtat, i fecunditat, car es veu que amb tu fornica tant com li ve de gust, i ton ventre és pres llavors per una absurditat visceral, i per un dolorós artificial païment, i en la irritabilitat de l'acròbata obsedit per l'estrany encanteri , supersticiosament et sembla que segurament hi vas construint monstres, qui et trencaran la carn per a néixer, i llavors per a trenar-se't d'instint, i, en trena que es mossega la cua, voltar-te com esfèrules que incessants t'orbiten.

Els vells tòtems mostraven, massa paleses, les xacres de llur ancianitat; llurs saba no anava enlloc; estancada, fotia pudor de podrit. Es passejaven, com ociosos bagassers qui en prostíbul inspeccionessin meuques, i, amb tisores insistents, tolien, com qui en talla el fil, les vides inútils dels malferits. Part de terra, jaguts i arraulits de qualsevol manera, llur motilitat pràcticament nul·lificada per les múltiples nafres, un mig mort i un mig viu esmerçaven tota llurs escassa energia somicant debades.

—Somiqueu debades. Cal saber fer-s'hi.

Tot és un joc de capses infinit. Capsa dins capsa, i dins capsa, capsa. I així anar fent... Per a mai arribar a l'objectiu: *La impossible darrera capsa buida*. Ociosa embranzida vers el no res.

Curiós, oi? Si te n'abstens, sempre en vas tip! De què, diu?

—Del tot, de tot, del que hi ha. Eessència i substància de l'ésser — te n'abstens tant com pots, i tanmateix sempre en vas tip.

El rebuig de la plebs em duu delit. Surts d'escena amb l'ull dret de vellut; te n'hi tornes amb l'ull oposat ara de vellut, perquè el públic més atent no cregui, que tot i que ets tu, no ets pas tu — ets ton bessó.

Amb això, així que la peça corri gaire, uns pocs hi comprendreu quelcom. Incerts agalius de l'argument de tot plegat. Car no pas que mai sigui possible de comprendre de debò re. Malgrat l'estranya amalgama de trivials graponers qui ixen d'arreu amb qui sap les intencions, encara n'hi ha que persisteixen, debades, per copsar el què de la qüestió.

L'escenari és canviant. Canvia. No pot deixar de canviar perpètuament. Sota el cresp calm de l'oceà, quanta de substància monstruosa no es remou per a brollar tot d'una!

Hi ha un llangardaix misteriós qui em viu al rebost on, amb el recapte o xorrèstic, es fa sucosos badalls, i després buida els budells a la lleixa de baix.

I aquells nans malparits agotzonats als vèrtexs i racons? No us en fotéssiu cap pedra a la melsa. Eren, endèmics, els pàries de pertot, sempre exaltats i conqueridors, autàrquics, parangons de repel·lent putriditat i de trista futilitat.

Sentia els glop-glop-glop d'algú qui s'ofegava, però no hi veia ningú – ni aigua, enlloc.

I llavors, sí. Em semblava percebre llambrecs de qualque espectral peix gegantesc. Com si el peix d'escates espurnejants, portés un mena d'anell d'en Giges, que segons com el girés, apareixia i desapareixia. El peix bellugava ivaçosament els llavis (com d'altra banda fan els de més dels peixos, els quals semblen tots plegats força eloqüents, tret que allò que deuen dir – de molt savi potser – resta reduït per a les nostres minvades orelles en absolutament no re, o a tot estrebar, en el tènue glop-glop del qui s'ofega), i així doncs, com dic, no en copsava borrall, car no pas que en pesqués, posat que digués re, cap de sos mots. Totes les representacions de déu són maleïts invents dels maleïts qui només et volen acollonit. Ombres de l'autoritat sempre orbament cruel.

El pare — animalot gegantí i amenaçador — idea de déu. La por de l'infant al brutal personatge estranger. La repulsiva figura de la divinitat — re més fastigós és concebible que un déu merdós, l'autoritat del qual és esclafadora,

abassegadora, asfixiant, irrespirable.

Rere el bromós vel de la percepció, la confusa bromera de les sensacions i les aparences. No hi basquegis darrere gaire. Fotis el que fotis, sempre romandràs a les escapces.

Això dels espectres, més val que renunciïs a fer'ls cantar, ni amb tortures – això posat que els poguessis enxampar i metre en cel·la. Si ets prou fi, de més, per comptes de torturar'ls, els ofereixes força de mam a beure, però no pas allò tan fastigós, típic de les repel·lents bòfies feixistes, d'oli de ricí, ans potser petites tisanes de menta, ben carminatives. És sabut que els botxins són patètics espantalls sempre constipats. Només poden cagar matant. Si el qui tufeja desesperadament a merda és la víctima, potser allò el duu a una enveja irresistible, i, enfollit, et dona la destral a tu, perquè l'assassinis a ell. Car d'alguna manera, dins la seua clepsa podrida, has vençut i convençut, l'has desconfit totalment, i doncs tot el dret és teu per a cobrar't el guardó del cap resignat de l'idiota enemic.

Els clergues de tota jeia són uns malparits de merda. Sense excepcions. Te n'endollen pel cul i pel broc gros, ximpleries a betzef. Diuen que hi han monstres al cel. Titans a lloure, manefles a desdir, i tafanejant xones i cranis endins, vigilant qui i què hi entra. Sòrdids sinistres ectoplasmes atrofiats qui vaguen pertot arreu, sempre amb llur llord dit ficat al teu ull. Monstres immortals, de més a més!

Dictadors atroços asseguts en trons sollats on caguen putrefactes directrius que només desgraciats ignorats i bèsties boges obeeixen.

I immortals, diu! Ens prenen per imbècils, i els imbècils són ells, és clar. Són els irreparables imbècils transformats en els

torturadors de la humanitat. Només són al món per a corrompre el jovent, i sobretot infants, i vells i velles. Si tot l'existent pateix irremeiablement el vici inherent d'esdevenir tard o d'hora inexistent, és a dir, a autodestruir-se irremissiblement, per què ens emmerdarien amb llurs creences de datpelcul sense unça de seny? Només es mereixen l'anorreament. Qui en faci cas, així mateix pel mateix adreçador de l'excisió immediata. I si mai en torna a brollar cap, com bolet letal, instantàniament extingit.

Els clergues de cada verinosa secta, incessant devessall de merdegada. Quin fètid vomitiu reguitzell de falòrnies! Se n'abstenen 'religiosament', de dir re mica veraç. Fornits amb uns cervells claferts de defectes de construcció, que els impel·leixen, es veu, a la fabricació d'identitats d'existència de totes totes impossible. Qui se'ls cregués, pampana sense redempció.

Amb llurs putes 'verges' prenyades no pas per vits llefiscosos, ans per purs 'esperits' i 'àngels'. Quines bretolades! I al mateix temps, exèrcits d'hurís de virginitat sempre intacta, per milions de milions de 'salvats' (salvats de què?) qui se les cardin bestialment, paradís insofrible, encara pitjor en tots els sentits i més merdós que no (i ja és dir!) que la gàbia infame de l'esfèrula terràqüia.

Amb estupefaent intrepiditat m'he ficat d'enterrador de carronyes qui ningú altri, baciu, no gosaria tocar, com si les carronyes massa fetes els fossin també massa sacres ídoles i es creguessin – doncs, estúpidament crèduls – si mai gosessin, irrecuperables sacrílegs.

Calla, però. Malament rai.

Sents el brum de qualque mecanisme d'arcana rellotgeria, i

saps que la enferritjada metal·licitat d'un esquelet esguerrat declara la seua creixent inutilitat.

Els anfractes del vòrtex que et compon, cascun de sos llivells adés si fa no fa simfònics esdevenen cacofònics.

Ardit heresiarca, albira de lluny el trencat mosaic d'antics etzigoris variats fruïts en el fum espesseït del foc de la fullaraca conjugal.

L'emperadriu, a la cuirassa (o escorça o cotna pel·licular), t'hi reblà ses vàlues, perquè no te n'oblidessis mai. Et vol perennement supeditat i inerme, colpit.

«*Capità Fal·laç estova'm el matalàs, sigues com sempre bon sequaç*», fa la geomètrica madona, i sa fufa es fot a badallar i esdevé un perfecte hexàgon. Les teranyines vaginals li pudien a sofre.

D'amagat, t'inculcaves, transgressiu fins al moll dels ossos, contraordres que metamorfosaven ses ordres en precisament el contrari. Totes les orgies armades comporten riscs ben coneguts.

«*Comandats, xarrupàvem el cony de la dona*
I érem atristadament conscients
Que ho fèiem a l'esbatanada tomba
De mant amant, i crèiem veure-hi eixir
Com d'un infern eruptivament furient
De tants de druts innombrables
Els escorxats esperits qui exhaurits
De massa estrenu esforç la pell hi lleixaren.»

«Les dones, pòstums companys, sempre han volgut manar.

«Dones: Mostres de monstres.

—Quan només eren noies les confonies totes — totes et semblaven la mateixa — la confusió et duia de corcoll.

—Calia esperar que envellissin prou perquè cascuna esdevingués ella mateixa. El monstre amagat llavors espellint-se. Tot de monstres diferents.

—Pler de mostres abracadabrants de monstres.

«Les “banyes” de l’elefant són la seva perdició; per les “banyes” són caçats i anorreats per malignes caçadors qui tothora els aguaiten.

«Elefant amb “banyes”, tothom amb un cert sentiment al cor el plany, car és miserablement destinat a violència i mort a urpes de cobejós, maleït i repulsiu “mascle”, un tifa i un covard i un marieta merdós qui, tard o d’hora, prou tost, el caçarà.

«Qui cobeja les banyes d’altri és el més desgraciat dels ninots...»

—Les dones, subjectes perillosos.

«Faula vulgar o mite corrent d’Eva i Adam, on el fruit pres per n’Eva no és sinó el fruit al cos de l’home. Si esguardeu la ceba (els ous i el vit) que penja al cos de l’home (un cos comprès de tronc i branques), veureu que és una mena

d'arbre, amb aquell fruit tan palès.

Que n'Eva el prengués de n'Adam, què vol dir? Que l'home se sentia robat...? I que el prengués d'altri (d'un diable qualsevol), vol dir que n'Adam se sentia cuguç...?

En tot cas, l'escriptor (el contista) qui fabricà el mite (segurament un home) se sentia, o bé per la seua dona enganyat perquè el cansava massa, o bé perquè banyes li fotia.»

Com ve escrit al llibre 'sacre': «La seua dona era una vera bota-focs. Literalment. Era universalment coneguda pels pèls del seu cony, sempre socarrimats.»

Amb això, hi havia en acabat ara mateix aquell estúpid fanoc qui lleixà per un moment de fer veure que llegia la seua merdosa bíblia, i damunt el muscle m'espià què escrivia.

Collons com s'exclamà horroritzat aleshores.

De les: –«*Les Barbaritats Increïbles, els Disbarats Disparats sense Engaltar, i les Obscenitats Formidables, i les Espaterrants Flastomies...*» (tot amb majúscula) al meu paperet de no re del moment.

Vaig fotre llavors un cop d'ull irònic al «seu» llibre. La merdosa bíblia seua. –Barbaritats? – vaig dir –. Porcades? Bestieses? Bajanades? Capdeconyades...?

I em vaig fotre a riure.

Fetitxista, aprenies als llibres (dels quals la sola possessió ja

en suposava miraculosament o màgica el coneixement integral del contingut!) que només un dels més miserables dels nascuts — qualcú nat del més nimis nans — destruirà tots els déus plegats.

—Tanmateix, a part la teua misèria, no et veig pas gens freturós de voler ésser aquest qualcú tan determinant.

Ni així mateix poc amb la nosa addicional que no fos pas que et nasquessin nans, per què embolicar encara més la troca...? Ni per què creure't certes falòrnies...?

"*Déus*", diuen. Quines ximpleries!

A contracor reprenc el fil, gnom de soterrani gens coratjós, qui ...

Responent a l'estrident comoniment – és a dir...

[—*Què vol dir "voler dir"?*

—"Voler dir" vol dir allò que vol el qui diu — ço és, el seu parer, un parer carregat de prejudicis, car al capdavall res no vol dir re. I el qui diu només diu allò que diu. Car si de debò volia dir altre, ho deia i prou, tret que no fos un altre carallot datpelcul qui només diu per dir, a tall de psítac.

—Les de més de les converses al món. Tots els qui hi participen. Superflus. Malalts de psitacisme. Quin fastig, vós. Asseguts fofament, sempre repeteixen, del diari, les velles novetats, com si només ells les haguessin mai llegides!

—Xerrameca rai; hi assisteixes erròniament; només hi aprenies rucades.]

Tornem-hi. Responent a l'estrident comoniment – és a dir, a la peremptòria semonça, tots els pobres diables hi feien cap.

—Els envejosos cretins volen la destrucció del món.

—Així, com llur general bum-bum d'escarabat merder, qui a llurs musells d'ase els ressuscità al cap de tres dies (sencers i tot), zombi pestilent, també ells ressuscitaran en el no re de llur estúpida il·lusió.

—No ho diguis gaire fort, però. No fos cas que ja comencessis de trepitjar-los el julivert. I tan claferts de les falòrnies i fal·làcies de llur «bona fe» (fe en què, nois? no us n'adoneu que tota teologia és ximplet engany?), anestesiats per les buides sofisteries de llurs embacinadors, estrafolles, capellans, si no sotgeu prou, us han en sangonosa mortalla en un tres i no res. Fats, embalbits, atrofiats pels «ensenyaments» de les massa conspicues loquaces plèiades de sacres tòtems mancants de pler de bulls, d'assassinar de mantinent «en la defensa de la religió» sempre n'han haguda la mà trencada.

No sempre m'he trobat absurdament robust, eixelebrat fatxenda, fent d'home valent, coratjós, bellugant els colzes com cap atleta, una autèntica dinamo plena de dinamita, espetegant, tant si ve a compte com no, amb violents exabruptes.

Amb els anys, he esdevingut més oníricament, més astoradorament, gargolesc, grotesc... I alhora dòcil, correcte, acollonit... Soc qui s'entristeix de continu i sucumbeix a la

por.

Amb l'esglai del primer ronc, se m'instal·la instantani l'insomni.

I llavors els malsons que tots s'assemblen.

Ca meua l'assetgen gossos, i no en puc eixir. Si mai assaig d'ostar'ls amb cap crit, maleïda bordissalla, borden en horda mordicant.

Voldria aixecar la veu i tot ho eixorden. Han amortit tot el que mai no he dit. Reganyen i llurs ferramentes assassines escarritxen esgarrifosament. «*Olc i molc, olc i molc*», foten llurs veus d'horror. I sols les armes me'n deslliurarien. Amb allò els desfeia, els marava, els desconfia. I els fulminava tots. Calia fer-ho, si mai volia sortir i gaudir del mon jardí.

Sé que de cap altra manera no ho resolc.

De petit, ja anava pregonament acollonit davant totes les autoritats – sacerdotals o eclesiàstiques, acadèmiques, mèdiques, i no cal dir, les bofiesques.

Llavors, al seu llit de mort, mon padrí em recomanà: «*Fes-te militar, home!*»

Mon padrí, tant ell com jo uns fetitxistes, com tots els mitòmans. Ofereixes tota la importància a un objecte o objectiu que és buit per dintre, i tanmateix et sembla qui sap què. Fins que al final tot s'esfulla i marceix. Descobreixes la veritat de la buidor. Idíl·lic vernís a les clavegueres per on davallem, cossos despesos. Benvinguts al caos.

Val a dir que, militar, ets aleshores posseïdor d'una certa autoritat (s'ho duu l'uniforme i la jeia d'idiota bestial), autoritat que amb els anys només pot anar augmentat, tot i que mentrestant no fotis brot. Potser, si vius prou, n'acabes general i tot! De grau en grau, al palau!

Bon consell, padrí.

Car ja aleshores em trobava fotut, i, descoratjadament, em passejava obsedit. I pensava que era veritat, allò que hom deia que els covards ens morim mil vegades al dia – i els valents un cop a la vida, *i fora!*

Quantes de vegades m'he passejat obsedidament, i amb cada passa que feia, furtiu metrònom, em deia *ara! ara!* i era el moment on em moria – sense morir'm del tot, és clar.

L'home d'acció entra en discòrdia de continu sense mirar gaire prim, prest sempre a rebre la mort. L'home d'observació, així mateix sempre prest a rebre la mort, observa constantment que tanmateix no el sorprengui de trascantó.

Per tarannà, és palès que tirava cap a monjo, o millor, ermità. Això d'ésser sorge i heroi sempre m'ha anat balder. Com més faràs, més desfaràs, i tot es balança en el mateix. La buidor total.

Potser doncs cal més començar per la buidor, i durant la vida entera anar-la omplint d'això mateix – de buidor.

Buidor en buidor. Pau integral.

Ça com lla, tant se val. En acabat de tanta de cruel instrucció, et declaraven apte.

Arrossegant-me subreptici, com embrió evadit, «*On vaig, opalescent circell qui pertot vol metre's?*»

Apolàustic, amb ànim d'esplaiar'm, prest per a escàndol i el revulsiu, ni rígid ni petrificat com fins ara, ans nu, exhibint-me, havent llençats els hàbits de dol en aquella tancada atmosfera mòrbida, faig un vaitot – tots mos atots trets de la garjola de la mà garratibada, sinistra i fèrria.

Obr les cortines de bat a bat, tota tebior i feblesa, que eren llevat i resclum de les pitjors flaires, amb els vidres trencats, s'esvaeixen indiferents cosmologies amunt, i saltant fora, ara uniformat, soc l'encantat servent de l'oci i el delit.

Hosts desconfites, retudes, n'escapcem els sobrevivents, nois xirois i eixerits, tot rient com escombriaires al migdia havent acabada la feina d'avui, i llurs dones i filles, els capitostos ens han dit, "Cadascú qui se'n triï si més no una entre mil!"

Les paies dels escapçats esperen amb candeletes que les triïs, i que en facis, si et plagués, dones com cal, i per això tan bé no se t'hi fiquen i tan bé no t'ho fan. Collites d'autumne, entre refilets d'ocellets molt virtuosament canors, es volen mestresses d'un bocí de terreny si pot ésser força feraç, i tu de mestre llur i de la vostra família en perenne pau.

Tret que, com sempre, gairebé de sobte...

Ambigu col·lapse permanent de la totalitat ambient. Per

exemple, el meu metge de capçalera venia a veure'm i, pel camí, de sobte peria – per l'impacte d'un meteorit, l'esperó del qual se li incrustava a l'occípit, crec.

Què pots esperar'n de la brutalitat de les esprúries circumstàncies? El cop de destral no es pas que trigui mai gaire a caure.

«Romangué al darrere el darrer dels homes,
Vírgula insignificant per error ficada
Al final de l'obra mai duta a terme.

D'absències intranscendents
Ara curulla la gàbia o parany
On cascú en sa crisàlide periclità
I afollà i es féu malbé, qui sinó ell
Per a desinfectar-la dels verins ideològics?

Abstretament repenjat a la soleta,
Sotjant l'estúpid oceà,
Ascètic alerta i despietat,
Resistent de soca-rel de tarannà fantàstic,
Hi passava la taloja amb el guix de l'oblit
Que tot ho eixalbava.

Ran la descomposició dels pèndols,
Es desrengava el fals concepte del temps.

Temps demolit en el reialme tèrbol,
Es desintegrava com cada altre concepte,
Surant en l'eternitat del re en el no re.

Cada tot integrat per efímers elements
Esdevé pura partícula qui es fon.

Crit en la nit inoït.»

«Soc molt supersticiós; prosopopeic hi veig, i gens.

Alhora se'm belluguen vius i morts;
Subjectes i objectes presents i absents
I al cor, enlloc i arreu, cap rau-rau no m'hi rau.

Monstre de l'egoisme, amb ningú no agonitz
Jo rai, i vaig a mon tec i a mon mam.

Am amb ham i tot envà prou em va; cap envà no és en va ni m'és nosa; mercès li dic car a mon ham s'interposa.

I en soc, en soc, molt supersticiós; cada matí quan m'aixec
preg que el Sol no em caigui al cap.
I si plou trec la mà i, pluja, n'acapt.

Si a l'espill no m'hi veig cap cap, ni cridar el gos no gos...
Em bec el suc en un anap
I amb eloqüent cloqueig ponc un ou que cov del llit estant.

Hi romanc i no dic mai prou fins que no veig que ja en tinc prou.

I si el cas és que fora hi neva segur que no faré pas cap pas
Per a sortir de casa meva...»

Et calen millors armes, i la resta són romanços.

"Llibertat o mort" només vol dir "mort", tret que tinguis millors armes que no el maligne paràsit, qui amb tentacles

de lladre assassí covardament t'envaeix.

«Dolços encants dels matins
On valsem com maniquins
Ens collem no gens mesquins
Com a la roba els cospins.

Ens fonem com marrofins
En petonets llibertins.

Per la finestra escosim
Si encar miren gaire prim
Els devots de via estreta
O el marit molt espieta.»

«Cada matí prenc el camí
Cap al cim i la mosquea
On és cada calda dona hi és atea
Qui esdevinguda rea
Pateix manta tortura
De part de molt bruts sense cultura.»

Res no és re, ni tot és tot.

Me'n record que aleshores al·luciní o en tot cas creguí al·lucinar.

M'assec, eficient, sense desfici, a un seient de caient decadent.

Seient esdevingut plint policrom on la son em podia.

Els enterramorts, colossals, es grataven els pebrots verds i vermells.

I, davall, al fons, al solatge negre de la bona terra, el mort, orfe.

Crec que judicava que aquells pallussos conxorxats qui adés pouaven (taral·lirots sota una pluja monsònica, grollers i dient pler de bajanades, maleïts pels tartranys inhospitalaris) en predi d'altri, trobava, el mort, dic, crec, llur exercici per a ells bledà i gojós, el trobava que era ridícul i totalitari i que no servia sinó per a malmetre proteïna.

Car al mort res no li hauria feta tanta de gràcia com d'ésser menjat i vantat a posteriori de saborós, i llavors últimament cagat a l'hort on, meravellosa, tota una població ben compilada d'abruptes fenòmens, anomenats plantes i bolets, no brollarien bo i fent joioses i subtils pampallugues, i degudament engreixats i lluents, com ara crescuts a l'enyorada Mesopotàmia, encara de sobirà ressò.

Senties de lluny garlar en la xerrameca ofenosa de l'enemic.

Ja sabies que no se t'hi havia perdut re. No t'hi atansaves pas. Te n'allunyaves encar més.

Car si de qui t'odia no en fuges, malament rai.
Per què rebre arbitràriament i sense cap profit?

—Qui no odia qui l'odia, quina vida duu...? Vida de bou al jou. Bou arnat aviat lliurat a l'escorxador.

Ens escarnien els enganyats enviats pels invasors. Al bell

origen, havien estades persones com tothom. Bones i dolentes, intel·ligents i ignorants. Però ara mateix ni els uns ni els altres no se n'adonaven, tret de les poques excepcions de sempre, que (des de l'inici mateix) eren eines del nostre anorreament.

I entre nosaltres no pas que no hi hagués de tot. Bo i dolent, intel·ligent i ximple.

I llavors, com pertot al món, el pitjor fragment de la societat, *els traïdors*: Sipais de merda.

Els botiflers i llur religió per a imbècils — com més l'invasor feixista (amb el repel·lent borbó al cap) més no els fotia la guitza, més no l'adoraven.

Malaguanyada guillotina de butxaca que no duc!

Car aleshores passejava vora la séquia i un gegantí gripau molt fastigós el sentia que em deia: «—Besa'm, besa'm, tu! Besa'm el cul! Soc un príncep encantat.»

De guillotina mancat, quin remei em romania que de xemicar-lo ben xemicat. Amb odi ferotge. No fos cas que es tractés encar d'un altre maleït repugnant molt canfelipesc borbó.

Mot a un llibre dels proverbis (3:31): «*No siguis capdecony i no envegis mai l'opressor. De l'opressor no te'n fies pas mai ni un borrall. No n'adoptes mai cap de les imposicions. No et vols pas tornar un altre infame desgraciat malxerrat com ell.*»

En son repapieig ton padrí encar acarona la quimera que, de sobte, cap cru terratrèmol no s'escagui i estaborneixi l'agressiu i esbojarradament avariciós enemic qui ens torturava tots aqueixos segles, i que, en benaurada conseqüència, el bon fidel custodi tornava a renéixer d'entre cruanys, i cremalls i cendres, de sots les reixes (esdevingudes graella rovellada) de la finestrella de l'ergàstul, on hom el torrava fins a esdevindre, com dic i és palès per a tothom amb cara i ulls (i un bri de seny), cendra i carbó, aviat convertits en estalzí i en pols irrecobrables.

Quasi pòstumes, les recomanacions entre avi i net:

—On vols que vagi? No puc pas anar enlloc, home! Les xacres, múltiples, multituds, esbojarrades. Ep, i tan fàcilment esllomat – un cos rebel, mai content ni com cal; obsés a fer-me mal. Setmanes i setmanes esquena-rompudet que no em puc ni bellugar. És gros, eh! Has vists mai, entre estalzins i socarraments, els desficis d'aus plomades? Doncs això! Com m'enveig jo mateix, el jo mateix durant els anys adolescents! Com argent per la riellera, o com qui s'esguimbés per cap grataculs de parc d'infants, el meu cos, llavors sa, s'esguimbava fàcilment pel gratacels, era com si posseïa una panxeta alhora rasposa i relliscosa; hom es deia si no era que hom fos de nàcsia, diguem-ne de part de pare, cocodrilenca – o si més no, de talla-robes, o de llangardaix.

«I ara? Fet un lligall de roba bruta arreu punxada pel punxa-sàrries de la vellúria. I els meus escrits? Els meus escrits, *ai!* Prou ho veus. Damunt la taula, sota la taula, vora la taula, sota el llit, i a cada racó de casa – oblidats, inaccessibles. Baldufaris i baldufaris de tota mida, claferts de planys i penediments. Suant tanmateix com qui diu sang (tot i la

sàvia advertència del gran poeta, “*baldufari, baldufari, cal pas la pell lleixar-hi*”), ja només puc guixar tort i de mal cantó – i parir què...? No pas gran cosa. Fulletonets de descontentament, predicant la insurrecció de les bandarres, per exemple.

«Les bandarres... Bona revenja, elles, no fa? Infectant de sota mà els milions de bandarres del món qui les maltracten i esclavitzen. Els bòfies de carrera, els jutges, els capellans, els polítics... Sempre la mateixa musica, ja em perdonaràs. Però oi? Oi que han fet més de forat a favor de la justícia que no cap dels escamots clandestins de pobres revolucionaris...?

«A part això, i a part fer el consuet ploramiques en cap petit poema mèrdic, on em cag en la puta sort d’haver massa viscut sense haver mai pogut arreglar enlloc re, ara, no havent-hi re més a espigolar, s’ha acabat, *i prou*. Te n’adones? La pol·lució dels anys contamina la intel·ligència, en desvirtua la il·lusió ontològica, i l’enrònia geomètrica.

«M’hauria de morir sense estabeigs ni escarafalls. Al contrari, com mon pare, somrient d’haver pogut a la fi relliscar eixida enfora pel sol forat obert lluny d’aquesta maleïda colònia de tortures.

«I tanmateix, ja ho veus, jo encara dolent-me, com si potser encara em sabés greu de fugir-ne. Idiota enteniment, el meu, qui potser s’esma independent. I estentori i bel·licorós dissenteix, amb monòtones raons de peu de banc. I no sé pas què vol. Crec que expecta, atrapat en reïna, com l’insecte, esdevindre ambradament etern.

«Sí ves. No em fessis pas cas.»

—Recollia adés a les escombraries tots els papers i documents i lliçons dites a la universitat, i àdhuc els carnets importants, de menar vehicles a diferents països, i d’identitat, i un pilot de fotos, que, tot plegat, era la vida intel·lectual del professor Jàkobsen, i pensava:

—Doncs ben aviat així mateix és veurà aitambé tota la ‘meua’ “*Obra*”.

«Tret que, en el meu cas, no essent professor de re ni havent fetes aprendre lliçons a ningú; essent, així mateix, que només escrivia, pobre de mi, patracols de poemes i d’altres ficcions, i atès, *hò i més*, i sobretot, que sempre he dit que “*Enlloc no m’he trobat mai sol ni orfe ni bandejat ni exiliat*”, essent com sempre ha estat “la meua llengua la meua pàtria”, la meua llengua en totes les seves dimensions, allò que n’he dit “llengua total”, és a dir, la del fidel custodi sencer, sense preferències, el de tots els llocs a defensar i el de totes les èpoques ben defensades, tantost mort, i això si no pas abans, “la meua pàtria també es veurà a les escombraries”, potser (encara que més segurament ni això) benèvolament recollida per cap altre carallot com jo. Per a fer-ne en acabat què...? Altre que, com ara, filosofar-hi banalment, què altre pot fer-hi...?

«Re.»

«Amb passió améssim el bon parlar
Enlloc llengua no hi ha que millor soni
Excel·lents idees fa germinar
I ens agermana tots en boldró idoni.»

Sense cridar (hom els havia tolta la llengua), cridaven els esclaus: "*Independència, per què fer-ne? Llibertat, què en fotríem...?*"

Car al cap dels anys havien esdevinguts, com deia na Dorotea, derivatius (llur pensament, llur comprensió del món, derivats de la manera de veure'l de llurs senyors), i així, ells, amb llurs mestres i propietaris encantats, totalment passats a la mala xerrera, de mena botiflers sense retorn, qui, quan hom els demanava "I no voldríeu pas la independència? I no us faria pas goig la llibertat?" No ho capien. No capien re. Fora demanar la lluna. Fora lluitar pel que no hi ha. "*Per què serveix això? Tan bé que no estem ara! Sense llengua, sense voluntat, sense més neguits. Els nostres mestres totpoderosos en saben tant, i de tot! Nosaltres rai, no ens cal patir! Nosaltres au, cap a la feina, i cap a la fam, i cap a la mort. Al rabeig, ben escarransidets. Amb els aclucalls sempre tan ben posadets. Camí meravellosament marcat. Perfecte. Tan deliciosament endogalats, enjovats, emboçats! Quin gust més bo el de l'eixanguer, i sobretot el del mos de la brida que no mosseguem i masteguem i remasteguem amb delectació tota al llarg de la puta curta bruta fastigosa vida! Au bah, no empudeguéssiu, lleixeu-nos tranquils, maleïts clandestins, damnats subversius!*"»

—Ínfima formiga, ara que et mors, on creus que en ta desoladora efimereïtat tanmateix no reeixires...?

—En el fet que mai no em jaquí engalipar per moltes de carallots teories, com ara l'existència de déus i ànimes i esperits... O l'existència, altre que com a il·luses construccions en cervells deteriorats, de carrinclones vàlues (ridículs conceptes morals, ètics, honorífics, personals... Etcètera. Tanta de buidor en tanta de xerrameca!). Ara que

la molt estreta finestreta vers l'univers se'm tanca d'empertostemps, cal reconèixer no gens menys que aquest infern on xauxiní és curiosament enlluernador, tret que això, aquest efecte sovint falaguer, o si més no interessant, és clar, és conseqüència d'haver rebut un cervell condicionat per l'anar rodant dels mil·lennis.

«Volgueren les circumstàncies que, un cop el llunyà individu d'on vinc reeixís per inèrcia de mantenir-se si fa no fa autònom, havent doncs sobreviscut manta d'ordalia, aquell cervell seu esdevingués pastat lentament (al llarg d'eons o eres, no ho sé) de tal faisó que romangués, per a continuar la farsa, més o menys corprès per tot allò que li sortís davant – ni que fos el present molt fastigós infern. I ací som. Sí ves. *Bona nit, noi.*»

A la placeta hi lloguen cadires per a assistir a la sàtira on es conten les peripècies d'un altre arrogant capsigrany qui es fa senyor (s'hi autoanomena dictador i cap d'estat) d'un derelicte trobat no gaire lluny d'on s'estava. El seu sojorn intramurs del derelicte, estranyament ple de gibrells i cistelles, on, entre flors i violes, hi roden cranis encara ensangonats provinents aparentment d'una altra darrera suïcida croada, esdevé el seu hortet i jardí on farà tot d'experiments d'imaginària regència política.

Ara bé. Aquelles enigmàtiques noses sagnants de pertot arreu, que són els caps tolts, representen què...? El desarrelament instantani de tota una host qui en sacrifici simultani perdé el cap davant fantasmals pirates corporalment inaccessibles...? El resultat de cap conflicte individual entre els integrants dels amarinats al condemnat vaixell...? Per perjuri dels implicats...? Atesos per malaltia cerebral anant llavors de mancada quant a llurs capacitats

de raonament, de tal faisó que no hi havia per a llur histerisme i fanatisme cap possibilitat d'entesa enlloc...?

Quina nyapa en traurien els espectadors...? Tant se val. Ça com lla, ningú no entén de fet mai re.

—Si els d'enteniment no gaire clars, o ja els qui en són negats de tot, sents que parlen d'allò que en diuen "esperits" (quelcom d'"incorpori", i doncs d'existència impossible!), recordes el poeta qui discorr sobre les molt pudents llufes, les quals creu amb raó ésser si fa no fa els únics "esperits" a l'univers. "*Ni us veig ni us oig/ Ni us tast ni us toc/ Ara, us ensum!*" Car és clar que són gent carregats de merda.

—Feta si fa ni fa la farsa de ximplet que li tocava de fer, hom fot subtilment el camp darrere el carrincló teló del món, és a dir, darrere, on no hi ha absolutament re altre que un pou tot fosc sens fi, i hi cau, és clar, abís negre avall per sempre més, sense saber ni que hi caus, per sempre, sense ulls — sense senys, sense re.

—Allò que comprens és allò que existeix (per a tu); i prou; com més ruc no s'escau que ets, més se't redueix l'univers.

Els qui veieu un món reduït, i doncs fàcilment explicable amb rucadetes metafísiques, és clar que teniu un cervell atrofiat; i prou.

—Cap raó per a patir. Quan veus que pateixes, cal (amb tots els mitjans a l'abast) *despatir*.»

És la pera de tocar-se la pera. No hi ha res de més clamorosament esplendorós ni collonut ni melós — ni meravellós.

—Els qui tenen por a dir rucades, només en diuen. Batzimbatzam en buiden el magatzem.

«El zel a la medul·la m'ho fa tot superar
M'assec a la gandula i endrap un entrepà.

L'impuls veneri em duu a llençar-m'hi de cap
Bella com l'urubú ditiràmbic l'engrap.

Davant l'abís portava el vit en palmatòria
Tota despesa és dispensable a la història.

Voluptuós ferment tranquil·litats fractura
Tothom es barallava i passava factura.

Quanta de sang pels pocs tecs romanents
La teca per als gossos com s'hi trenquen les dents!

És distret crec badar amb la destrucció
Dels qui es veuen morts d'inanició.

Tot ho foten damunt davall àdhuc la rossa
Grassa a qui assegudota li pispaven la bossa.

El pispa ha desaparegut al fons
De munts de llaunes caixes carretons...

El barroer boterut bordegàs
Tot ho esclafa i xemica sense cap embaràs.

Hi treballa amb uniforme tot llord
I simiesc trenca els ous amb manotes de bord.

Tot va llençant-ho al cossi dels rebuigs
Hi trepitja lleig pres de boigs enuigs.

Pomes trumfes carbassons albergínies
I àdhuc de qualque vellard albugínies.

Adés gairebé ple de bon recapte
Mon carretó s'ha fos a l'infern del menyscapte.

Decadents geperuts escarabats
Lleu hi sapastregen i com uns tocats
S'hi esclafeixen sovint.

Llurs rialles els asclen
I esquerden i xisclen i en terra rasclen
I esgaldinyen a mort com si els ha hom castrats.»

La ridícula ultracuidança dels miserables tifetes invasors amb llurs carrinclons intents d'imposició de la llengua més fastigosa mai inventada per a martiri del romanent de malaurats mortals.

Els invasors — llur croada simiesca de desdeny vers els doctes harmònics revolucionaris qui faríem un món no pas gens com el d'ara, bèl·lic i merdós (de volpells tifes reu), ans intel·ligent i doncs vivible.

La nostra robusta condemna de llur presumptuós ultratge, massa estúpids com són, els passa part dessobre el rovell i

els gargalls a l'elm. Pobres desgraciats.

Els qui s'ho prenen massa a la valenta, els manca un bull. Surten de polleguera, és a dir, de tota lògica, pel mal, molt pudent, forat. En fuges com del flagell.

Durant les eternes nits de les inacabables dictadures, els ocupants enemics ens tolien els pebrots, i tot i que coneixíem qui eren i què feien (*els teníem tothora bavejant damunt*), nosaltres, castrats, sense pebrots, no fèiem prou de tornar-nos-hi — àdhuc a mort, si calgués.

—Eixelebrat irromp el titella emmantellat i clama per la insurrecció.

Fortuïts, els altres espècimens, a la capsa desats, en la lenta espera, com certs d'altres abominables simis, modificats pel procés evolutiu, concedeixen a l'insurrecte que només es sura i prospera bo i entreteixint malsons, que no són sinó saviesa mig velada.

Que així doncs es conquereixen els esclavatges.

—Havent sempre viscut a part, al titellaire li sap molt de greu, però no pot pas de cap manera prendre en grat aital proposició.

Atès que la gestió de la violència s'escau d'ésser el pinyol que garanteix la conservació del poder total, no és pas gens estrany que qui et vol anorrear, res, cap mena de raonament ni pressió (que no sigui una contraviolència més violenta encara), no l'en desdigui, ni dissuadeixi, de la intenció

exterminatòria inicial. Només qui esdevé més ferotge que no la bèstia follament brutal qui se't vol cruspir sencer, té possibilitats de no acabar doncs cruspit.

I al capdavall, de què serveix haver viscut? De re, és clar. Inútil vanitat.

No arribes a la saviesa que quan ja no et serveix de re. Haurem despesa la vida en rucades sense sentit. I encara més trist, que no pots comunicar a ningú l'après. A qui els convindria de fer-ne cap cas, ho veuran solament com a ridícul repapieig.

Si els deies justícia sense favoritismes ni manies, i eliminació de tot privilegi artificial que enverina la convivència; adaptació tranquil·la a l'ambient, sense empitjorar-lo mai amb tantes de violacions i pol·lucions de tota mena; sobretot, doncs, harmonia amb la natura... Se't cagaven al nas.

Un neix i uneix els fils de la seua vida tal com pot, i els fils que assoleix d'enxampar els trena no fos cas que el trenat li digués si vol dir re, i així anar fent, i cada cop que es pensava, sense gaires il.lusions, que potser, qui sap, allò voldria dir quelcom, alguna cosa... Res. Al contrari, la trena se li destrenava i se li desfeia i se li esfilagarsava, i tornava al buit.

Trena que es destrena, si ets, no ets; si no ets ningú, ets tothom. Si ets tothom, no ets ningú. Ésser i no ésser s'equivalen. Cada dia t'ha dut més lluny de tu mateix. T'has deixat enrere com ans et perdies endavant.

Em sembla que callaré definitivament. L'única veritat és el silenci.

Per què ningú s'hauria de creure re del que dic, quan jo no em crec mai re del que diuen...?

Quan de jovenet me n'adoní que tot allò (no pas el xerrar per xerrar de cada dia), allò amb un cert pes, que m'havien dit padrins, pares, mestres, capellans, diaris, tantes de diverses autoritats, no n'hi havia cap que fos veritat, i deduint que tot el que deien si fa no fa ho havien anat aprenent a llur torn de llurs avantpassats, llurs mestres, capellans, etc., i així anant avall pels segles dels segles, havies d'arribar a la conclusió que els humans només apreníem de parlar per a dir butllofes, per a tractar d'allargar amb les mentides que pensàvem que els altres volien sentir per tal doncs d'allargar-nos una mica més la vida. Car sense mentides no duràvem probablement ni un instant més.

Tornaré a la font dels marcians.

Amartírem i en cercàrem la font.
Hom deia que la font dels marcians
Tantost fer-hi un glop, prop teu hi veus un pont
Que et mena als palaus dels egipcians
Qui tot ho escatiren amb llur molt pregon front.

Xarons provincians,
Gripaus entre egagròpiles
Lluents com cagallons
Just ara mateix cagats
Eixits de l'abjecte metàl·lic satèl·lit

Qui cau amè fatalista frenètic,
Incoherents ens esguerrats d’un altre món
Tost melangiosos ens adonàrem a la masturbació.

Artístics, els marcians fan: *Hom se n’absté*.

A la gatzoneta fan un capcineig de trista comprensió
I abjuren dels invasors.

Els quals festius i arbitraris
S’enranceixen ràpidament.

Eczematosos de cap a peus
Els caps de suro estenen les grapes
Com capcers en bransoleig
Devers les mòmies palatines
Sempre presents i a l’abast.

Amb llurs llavis besats
A la font de la pols.

Colla de borinots en llur calamitós teatre. Ociós passerell fa d’oracle a la branca de prop, i et tracta de titola, piulant, i té tota la raó. Mansoi, manxol, somort, assetjat per massa de feixugues hesitacions.

Suplici reptilià per guinguetes i xibius. Rebutjada antigalla, antic objecte d’ambre escandalosament tabú. Gripau no gens higiènic. Escarafalls de sorpresa de cacera entre les més severament immundes escombraries.

Tret que havia fet un paper ridícul. Tot havia estada una altra falsa alarma.

Estrany eclipsi a l’hora que assassinaven el porc, com si els sempre enemic cel mateix els cantés les quatre caterines. Rabeig en sang amb els prims tentacles d’aràcnid de llurs braços i cames.ma. Espetecs de vehicle mal acunçat.

Vaig tornar a dir (quantes de vegades em caldrà repetir-ho: «Hom intueix, entre els crisantems, voltors disfressats de grotescs pallassos, és a dir, de cuirassats policies, qui, massa sol·lícits, per a fer-se perdonar, ens han comprats, per a tothom, cars regalets. Nucli flairós de la interioritat, la interinitat, la rellotgeria de l’objecte explosiu... Fugi qui pugui.»

I em llencí penya-segat avall. L’oceà, en escandalosa dimissió, tip de rebre milionàries tonyines, pudents ignars ricots, en una èpica renúncia fantasmagòrica, abandonava la seva quiditat de líquid, la seva liquiditat.

S’havia tornat tot de fastigosos règeus fragments d’exhaurides bastides amb què, arquitecte inèdit, maldava per infligir a l’esfèrula un piramidisme, un zigguratisme, un pagodisme, afegit.

En fer cap a baix de tot, en aquelles infructuoses construccions, m’hi vaig asclar el cap en mantes d’ascles arcanes d’espès significat. Caldria més tard esprémer-ne tants i tan intricats com em fos factible.

Omnipotent putrefacció, massa delicat ni tènue per a aqueixa gàbia que avorreixc, m’haig d'ocloure i estroncar els senys, m’haig de tapar oronells i forats d’orelles, de trencar les ulleres, d’anar amb guants de ferre, de no tastar re que no hagi ans rentat a la pluja més neta.

Exuberants disbauxes on el vòmit vola pertot com enganxifosos insectes qui a trau que troben, trau al qual en horda incideixen i s'hi insereixen horriblement.

Molt intuïtiu torsimany fil·loide, mut, orb, sord, aprofitava llavors per a interpretar-ne els altres nostradàmics oracles. I, enfilat dalt totèmiques bastides de fum, parlava de temàtiques esquemàtiques, on les odalisques d'adés, esdevingudes àvies, recordaven perfectament tots els secrets de la seducció del soldà assassí.

Assidus ens hi mantenim, a despit de tanta d'agressió. Com si n'esperéssim cap millora, que al capdavall sempre s'adia per a l'endemà.

Residents indesencastables a l'hotel del Malson, on ens desficiem, de neguits i maltempsades de continu assolats.

Lentament o ràpida, tot hi és pèrdua, invasió, violació rapte i anorreament.

—Em matà i rematà aquell matí de mal matar.
—La matí. La matí de bon matí ben de matí.

Bona nit. Silenci.

Silenci als tifes. Silenci. Boç al bram. Capellans, polítics, militars, jutges — tifes tots qui vomiten merda. Brams d'ases els llurs. «*Vanta't, ruc, que a vendre et duc.*» Boç al bram, boç al bram.

Bé, tant se val, bona nit, nois. Un darrer bleix. Inútil.

Sempre aqueix malson, on tot allò acunçat t'ho emblen, i fas tard a casa, en total frustració i les mans buides, no havent pogut comprar re al supermercat, on després que tant no abassegaves, una petita absència o distracció, i el teu carretó roman llavors desert i pelat, i ara no hi ha re o quasi re als prestatges que et convingui de ficar-hi, a part que pateixes qui-sap-lo per la canalla, qui, havent-los l'autobús de l'escola deixats a la porta de casa, et deuen esperar infructuosament, i plens de por, car una fosca maleïda tempesta s'atansa claferta de trons i de llamps assassins...

En acabat de la tragèdia, la crònica d'una rapsòdia alterada en cerimoniosa orgia. Amb calçons maragdes, el botxí, sense prolegòmens, amb destral esmolada s'amaneix a fer-t'ho pagar, afaiçonant-te com qui diu tot nou, l'estómac obert, professional revisió fluctuant de tot un entrellat de budells i d'altres vísceres, amb colorits que, ecfràstic, t'esplaies eloqüent a descriure't, sense aixecar gelosies en ningú, car només ho penses, només et penses que ets de debò viu, mentre el teu cap, rodolant entre plantatges, separat netament de tes espatlles, sembla somiar encara.

A les golfes del crani, pudor de resclosit, i munts de records obsolets, noses inservibles, andròmines oblidades, que només t'obstaculitzarien l'esplèndid progrés devers la infinita foscor gentilment acollidora.

Ton cervell, eixuta ans escarransida nou, i corcada... Amb la panòplia de tants de fútils coneixements despullada... Un nus que al coll se t'estreny... Un trep al cap que ha goteres...

Potser prou. Prou del tot. Ves-te'n, sens retret ni recança, a

qualsevol sot on, tan amables, a puntades no t'empenyessin.

(*Fi*)